

SPEJDERNES MAGASIN

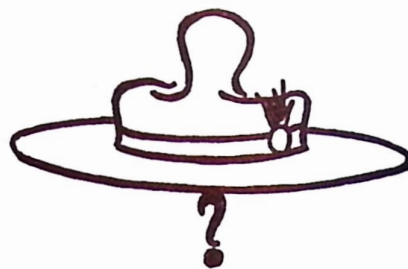
46. årgang

nr. 7. oktober 1962

Lederen af ulvenes førertræning — det kaldes naturligt nok AKELA-leder, for det er ulveførererne, hun leder — hedder Inger Nørgaard. Oprindeligt var efternavnet Rasmusen, men så gik hun hen og giftede sig. Hun kom ind i korpset i 1938, og ingen skal sige, at hun er en »flakke«, for hun blev — og hun bestilte noget.

hus division, senere Stor Århus division.

Inger har således vandret sikkert under spejderhattens skygge, indtil hun nu leder korpsets ulveførertræning. Forud og stadig instruerer og debatterer hun myndigt på ulveførerkursus og holder kontakt med ulveførere landet over fra den by, hvor hun nu bor, Holstebro.

Hendes mand er læge, og da hun derudover har fire børn, har hun altså derhjemme en hel bande at øve sig på. Inger rejser imidlertid meget rundt, og den hjemlige bande må derfor opøve sig til at klare sig selv — akkurat som alle andre ulve.

Heldigvis er Inger et praktisk anlagt menneske, så det at have 4 småbørn, har ikke forhindret hende stort i også at passe korpset. Et barn var med på primitivt ulveførerkursus 8 uger gammel. Lidt pinligt er det for ulvepigerne at måtte vedgå, at det var en dreng. Så var det straks bedre det år, hvor hun medbragte hidtil yngste deltager i Ulve-Gilwell — en pige på 4 mdr.

På Gilwellkursus i 1961 blev Inger af sin forgænger i embedet forsynet med tegnet på værdigheden som Akela-leder — snøren med de 4 perler — lige 20 år efter at Gilwell-snøren for første gang blev lagt om hendes hals. Hendes bandefarve er blå — denne bande, hvis medlemmer er talrige som havets sand, og som i sine rækker mønstrer ikke så få af korpsets førertræningsfolk.

ej-f

UNDER SPEJDERHATTEN

Inger er født i en af de store midtjydske skove, nemlig Frijsenborg, hvor hendes forældre boede i skovfogedhuset. Selvom der ikke mere er ulve i denne skov, er det sandsynligt, at hendes opvækst her under de store ege og i det uigennemtrængelige krat har påvirket hende så stærkt, at hun føler sig eet med de frie dyrs liv, især naturligvis med ulvene.

Mærkeligt er det derfor, at vi i 1938 finder hende i storbyen Århus, hvortil hun dog havde medtaget så meget af ulvelivet, at hun blev flok-assistent og senere flokfører i den berømte 7. Århus flok. Senere blev Inger flokfører i den nystartede 13. Århus flok, og hendes flokarbejde gik så godt, at hun i 1948 blev DAU — divisionsassistent for ulvearbejdet — i det der dengang hed Aar-

Vi præsenterer —
Inger Nørgaard

I dette nummer:

Forsidebilledet er til ære for sospejderne, der i år fejrer 50 års jubilæum. Læs om deres jubilæumslejr på side 135.

Under spejderhatten	122	Pionermodeller	134
De trollets råd	123	Sospejder-jubilejren	135
Hvad skal vi lave i efteråret?	124	Junglenyt	136
Grænsekonflikter	127	Rikki-Tikki-Tavi	136
Foden under eget bord	128	Duolighedstegn (lagtlager)	137
Flyvende udrykning	130	Spejdortidende	138
Hejk og grej	132	Æressiden	139
Huset med maskerne	133		

En patruljefører skriver i anden anledning til de 13's råd således: »Er det mon en PF's opgave at skælde ud og være sur på en af spejderne? Eller måske at gå og tale ondt om ham til patruljens andre medlemmer? Jeg mener, at det er patruljeførerens pligt at holde sammen på patruljen og hjælpe den enkelte med at klare de opgaver, man som spejder bliver stillet overfor, ligesom han skal holde humøret oppe i stedet for at slå kammeratskabet i stykker. Vil rådet ikke give mig ret i, at en PF, der ikke lever op til dette, er en rigtig dårlig patruljefører?«

En PF i Skjern.

Et af rådets medlemmer svarer:

Dit brev gav mig anledning til at erindre en række oplevelser, der alle fortjener at blive trukket frem til overvejelse, idet jeg så for hver enkelt kunne tænke mig at rejse spørgsmålet, ikke så meget til dig som til alle landets patruljeførere: Er ikke alle PF'er på en eller anden måde skyldig? Lad derfor det følgende tjene som grundlag for en lille nyttig selvransagelse.

ER DU SKYLDIG?

I en sommerlejr, jeg besøgte, havde en patruljefører ualmindelig travlt med at hygge sig sammen med en kollega fra en anden patrulje. Man kunne med næsten 100 procents sikkerhed altid finde ham hos denne anden patrulje, idet PF'erne var klassekammerater. Hans egen patrulje fik lov til at gå for lud og koldt vand.

Er du skyldig?

For ikke så forfærdelig længe siden oplevede jeg en PF, der til en af sine patruljekammerater — så højt at alle indenfor 30 meters radius kunne høre det — afleverede følgende elskværdighed: »Hent det rekningsreb herhenne og sæt dig så ned her ved siden af teltet — så gør du i hvert fald ingen skade.« Det var tilsyneladende en lille nyoprykket ulveunge, det gik ud over.

Er du skyldig?

En patruljefører anskaffede sig et kosangasanlæg og insisterede på at medbringe det på patruljens påskelejr. Da hans tropsfører protestere-

de, forespurgte han spydigt, hvad samme herre egentlig havde tænkt sig at gøre, hvis han nu tog det med alligevel. — Forestil dig hvordan hans patruljemedlemmer bliver, når de er udsat for den påvirkning. Samtidigt får de en så spændende del af lejrsporsten som madlavning over bål erstattet med et gasdrevet køkkenanlæg.

Er du skyldig?

Under mine sommerlejrrekspeditioner har jeg mødt adskillige patruljer, der tilhørte en speciel sekt, de såkaldte transistorianere. Hvordan skal spejderne optrænes til at fange stilheden, når denne konstant kvæles i »Rock around me baby«?

Er du skyldig?

En PF havde udfundet et raffineret optagelses-ceremoniel. Den lille ny spejder blev ved et af de første patruljemøder bundet til patruljens langbænk. Tropshuset lå i et afsides anlæg. Efter at have skruet de elektriske propper ud, forlod patruljen ham. Det var så op til den pågældende selv at redde sig ud af denne situation og komme hjem. — At han ikke øjeblikkelig meldte sig ud, tør vist i bogstaveligste forstand kaldes et Guds under.

Er du skyldig?

Patruljen havde fået to nye spejdere ind lige før divisionsturneringen. I forvejen bestod patruljen af 6 gamle og veltrænede spejdere. PF gjorde alt mellem himmel og jord for at forhindre de to nye i at komme med, da det jo ville hemme patruljen betydeligt at skulle slæbe rundt på disse to »Nokkefår«. De skulle blot sørge for at få deres respektive forældre til at fremsende et skriftligt afbud om at de p. g. a. svigtende helbred eller sådan noget

ikke kunne deltage. Man kalder den slags for turneringsvanvid.

Er du skyldig?

Jeg overværede for nogen tid siden et patruljeførermøde i en af divisionens troppe. Her faldt talen på Ravnepatruljens Jokum. Hans PF erklærede, at det eneste, det drejede sig om nu, var at få hældt ham ud. Han duede ikke til noget som helst. Han var, som han udtrykte det, »snotdum og ubegavet«. Patruljen havde ikke brug for ham. — Det tør roligt kaldes en forskruet opfattelse af tingene. Målestokken må aldrig være om man, d.v.s. patruljen, har brug for den og den bestemte dreng, men om denne har brug for patruljen, for kammeraternes støtte og hjælpsomhed.

Er du skyldig?

— Og sådan kunne jeg blive ved. Et langt spejderliv i mange troppe og flere divisioner bibringer en mange højst pinlige og ubehagelige oplevelser. Konklusionen af det hele bliver da den, at vi alle — også jeg, der i en glørværdig fortid var PF for Hermelinerne — er skyldige.

Ingen er fejlfri. — Den fuldenste patruljefører findes ikke. — Vi er allesammen klar over, på hvilke punkter vi adskiller os fra idealbilledet af en patruljefører. Det er derfor vor opgave ved bestandig og omhyggelig selvransagelse at rydde det ukrudt bort, der skæmmes vor have.

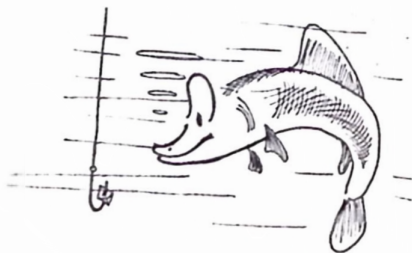
13.

Hvad skal vi lave i efteråret?

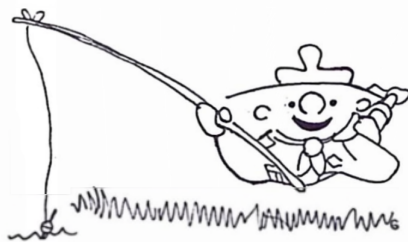
Gode råd og ideer
til patruljeførere

Vi vil starte med det vigtigste af alt, maden. Lad os komponere alle tiders festmiddag. Naturligvis begynder vi med fisk. Hornfisk og makreller er endnu til at få for en meget rimelig pris. Efter at have rensat de sølvskinnende torpedoer, fyldes de op med små rå kartoffeltærter, tomatkød, lidt ærter, dildkviste og godt med smørklatter (margarine kan gøre det). Herefter snøres fisken sammen og pakkes omhyggeligt ind i sølvpapir. Hele herligheden lægges ind i et glødebål og snurrer i ca. 25 minutter. Iøvrigt er plankede fisk også en udmærket forret. Du kan bruge fiskefiletter, men skrubber er billigere, og det er nu engang morsommere med rigtige menneskefisk. Fremgangsmåden med plankning kan du læse dig til i en af de utallige håndbøger.

Hvad om patruljen forresten kastede sig ud på en fiskeekspedition? Har I ikke dyre grejer som kasteslanger og spinnere, er levende agn

udmærket, og efterårsgedder hentet i et lille mosehul er en fantastisk oplevelse. Husk tilladelse til fiskeriet. — Prøv med spidstegning. Godt med snor omkring fisken, så den

ikke falder fra hinanden eller af spiddet. Husk fra tid til anden at overhælde den med lidt smeltet »smør«. Der skal også gerne være lidt af samme vare, blandet med dildkviste, indeni kræet for at gøre den rigtig lækker. Det er simpelt-hen en himmerigsmundfuld.

Hvordan man fisker? Ja, det kan du læse dig til i adskillige fiskehåndbøger. Prøv på biblioteket. Svend Ludvigsen har skrevet en glimrende bog om ferskvandsfiskeri. I den kan der hentes flere gode ideer.

Nå, men det var jo mad, vi skulle beskæftige os med. — Forretten kan efterfølges af en rigtig steg. Må jeg foreslå »forloren dyreryg«. En mørbrad flækkes. Imellem de to mørbradstykker lægges æbleskiver og — hvis I vil flotte jer — svedsker.

Herefter bindes hele herligheden sammen, og mørbraden omvikles med baconskiver. Det puttes i gryden og steges som normal mørbrad. Af kraften fremstilles en lækker brun sovs. Eventuelt kan der serveres svampe til.

I forbindelse med svampe er der imidlertid en huskeregel, I bedes notere jer. Alle svampe kan spises — det er blot resultatet, der er forskelligt. Lad derfor være med at kaste jer ud i eksperimenter uden tilstrækkelig sikkerhed. En virkelig god madsvamp i oktober måned er Tåge-tragt-hatten. Men som sagt: »træd varsomt«.

Efterretten, for naturligvis skal I have en sådan, kan passende være hyldebærsuppe eller endnu mere »sært« rønnebærsuppe. Sidstnævnte fremstilles af æbler og rønnebær (men ikke for mange). Suppen bliver den helt store oplevelse, hvis I til den nyder de tvebakker, I har bagt i jeres kiksåseovn.

Medens vi taler om mad, kunne jeg have lyst til at henlede din opmærksomhed på det forhold, at din patruljes kvalitet afslører sig gennem dens spisevaner. Den rigtige patrulje tager efter omhyggelig håndvask og alm. soignering plads omkring den dækkede patruljedug. Man spiser roligt og behersket, og alle bliver siddende, indtil du som PF har markeret, at nu er sidste mand færdig. Bordet gøres festligt ved en opdækning med et krus med blomster og lys, evt. to urtepotte-skår med sprit tilsat salt, så flammerne bliver gullige. Patruljedugen fremstilles billigt af et stort stykke hessian. Husk at sikre kanterne med læg, så de ikke løber. Sidstnævnte operation kræver en symaskine — men mødre er nu engang uhyre tålmodige og vennesele. Dugen dekorerer med kludeklip på et eller flere patruljemøder. Hvad med kludeklip refererende til spiser af forskellig art eller måske patruljemedlemmernes totems?

Apropos bordopdækning. Hvorfor ikke fremstille en norsk mugge? Erstat de mere eller mindre dekorative krus med jeres egne håndskårne mugger. Muggens ydre form snittes ud af en birke- eller asketræsklods. Fordybningen brændes naturligvis ud. Egetræsgløder er til dette formål aldeles glimrende. Når muggen er færdigskåret, slibes den glat og dekoreres t. eks. med brændemærkning. Til slut lakeres den udvendigt.

Hvis I har lagt et regulært stykke arbejde ind i denne patruljeaktivitet, garanteres der jer et morsomt resultat. Lad så fremover dine nye patruljemedlemmer fremstille deres egen mugge i forbindelse med forberedelsen til spejderprøven. — Hjælp dem lidt på vej — du lærer dem samtidig at kende særdeles godt. På denne måde har du skabt lidt af det særpræg, der er med til at s vejlede en god patrulje sammen.

Mens vi beskæftiger os med, hvad en PF kan og bør tage sig af, må jeg berette om et besynderligt fænomen, jeg har mødt her i sommer.

En 14 års patruljefører, der ikke kunne svømme. Sådan noget burde slet ikke kunne findes. Havde om-talte patruljeførers patruljefører, dengang han var lille spejder, været en vaks fyr, var dette opdaget, og han havde sørget for, at den om-talte dreng havde fået det lært. Om

ikke for andet, så da for at kunne redde sig selv i en nødssituation. Det er nu engang din opgave som PF at hjælpe de små spejdere i gang. Find ud af, om de på nogle punkter er helt blanke og hjælp dem på vej. Dels gavner du din patrulje — dels hjælper du drengen over utallige vanskeligheder.

Var du forresten ikke mørkeræd, da du var lille spejder? Tror du den rigtige kur mod den slags er at blive jaget ud i en mørk skov på solo-natløb under den første patrulje-weekend? Nej, vel? Da jeg i sin tid begyndte i en hæderkronet Glentepatrulje, var jeg ærlig talt grumme nervøs ved mørke. Jeg fandt det branduhyggeligt. Min daværende PF hjalp mig ud over vanskeligheden på følgende måde: På min første patruljetur travede vi gennem en brandmørk og bunduhygge-lig skov. Du kan tro, at jeg sørgede for at holde mig tæt ind til min PF. Han demonstrerede nu, hvordan de uhyggelige skygger og lyde havde deres naturlige forklar-

ringer. Det skrækkelige uhyre bag træstammen viste sig hver gang at være en furet knast på stammen etc. Jeg vil ikke sige, at jeg blev kureret på denne ene gang, — men det hjalp mig betydeligt. — Din opgave som patruljefører er at hjælpe, ikke at sparke.

Men tilbage til vor »vandhund«. Tag ham med til en svømmehal. Hvis I ikke har en sådan i nærheden, så husk at gøre noget ved det, når temperaturen atter bliver til friluftsbade. Har I imidlertid en svømmehal til rådighed, så vig ikke tilbage for at henlægge et eller flere patruljemøder eller andre arrangementer til en sådan. Det kan blive virkelig morsomt — også uden disse tåbelige løjer som neddykning og udskubning af patruljens mindste spejdere. Hvad forresten om hele patruljen satte sig for at erhverve duellighedstegnet »Svømmer«?

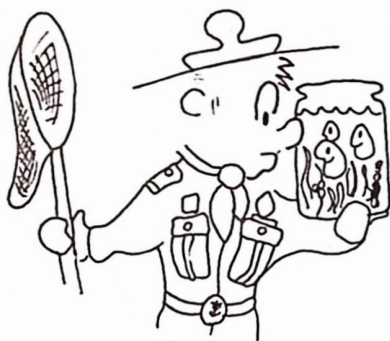

Tilbage til det udendørs patrulje-arbejde. Hvad med at gennemføre en patrulje-weekend som en Første klasses hike? Brug et patruljemøde til en omhyggelig planlægning. Læg en rute sådan, at I undervejs ser og oplever så mange spændende ting som muligt. Udarbejd på grundlag af et kort en egentlig rutebeskrivelse, t. eks. således:

»Ved skovfogedhuset følger vi skovkanten i østlig retning. Hvor skovkanten skæres af et mindre åløb, følges dette i strømmens retning til åløbet skæres af en bro. Følg her vejen i nordvestlig retning, etc. etc. Undervejs passerer vi kirken i Gå ind i den. Prøv at tegne nogle kalmalerier af. Hvor højt er forresten kirketårnet?«

Under en sådan hike kan der indlægges adskillige interessante arrangementer. Hvad med et virksomhedsbesøg? Mejeriet — eller lands-

bysmedens værksted. Eventuelt kunne man også lokke en skovfoged til at fortælle lidt om sit arbejde i skoven. Husk blot at alle den slags arrangementer skal være nøje planlagt og alt aftalt på forhånd med de pågældende. En telefon rækker langt nu om dage, og de fleste mennesker er mere end villige til at lege med, blot de er advarede i god tid i forvejen.

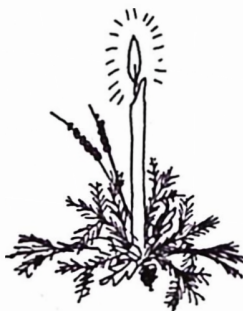

En anden god ide til en patruljehike har jeg for nylig set praktiseret af en patrulje, der fulgte et åløb fra dets udspring til dets udmundning. Noget af distancen gennemførtes til vands i en lånt båd, som man fik lov til at efterlade 2½ km nede af åløbet. Sejldugsbåde kan forresten også være ganske festlige. Det er vel blot for koldt nu. Er der rigeligt med materialer, kunne I jo prøve at slå bro over. De wood-craft interesserede kan hjemmefra have fremstillet et vod og så med Torben Wolff's »Årets gang i naturen« gå på fiskefangst. Fangsten kan så i et stort syltetøjsglas medbringes hjem og studeres nærmere. Blot ikke noget med fisk i syltetøjsglas — det er ærlig talt synd. Vandkalve, dafnier etc. har derimod ikke noget mod et kortere ophold i et sådant, blot der er nedsænket lidt vandplanter, således at vandet ad den vej forsynes med ilt.

Når I nu er ved åløbet, skulle I forsøge at konstruere en skudsikker metode til måling af vandløbets hastighed. Prøv iøvrigt undervejs at føre en hikebog om åen og jeres oplevelser. Eventuelle lystfiskere interviewer I om de forekommende fiskearter og om spændende fangster. — Skulle åen være forsynet med en vandmølle, myldrer I naturligvis ind og beskuer herligheden. Husk telefonopringningen på forhånd.

Der er imidlertid bunker af andre uden- og indendørs aktiviteter her i efteråret. Hvad med på et patruljemøde at fremstille drager og næstfølgende søndag afholde patruljens internationale dragekonkurrence? Hvem når højst op? Hvis I er enige om ikke at gemme dragerne, kan I slutte med alle tiders luftkamp. Sørg blot for på forhånd at have aftalt klare og utvetydelige regler, så ingen bliver sure. Af hensyn til jer selv bør I passe lidt på højspændingsledninger og andre særlige elektriske installationer. Og så ikke noget med at efterlade dragesterne på »flyvepladsen«.

Mens vi nu beskæftiger os med oprydning, var det så ikke en ide under en søndagstur at afse en timestid til en good-turn overfor skoven? Drøft problemet med en skovfoged i forvejen. Medbring et par gamle sække og gå på jagt efter skovsvinenes efterladenskaber. Områderne omkring parkeringspladserne i skovene er gode jagtmarker. Når I har fyldt sækkene, kan I aflevere dem til skovfogeden, der sikkert med taknemmelighed vil påtage sig den videre bortskaffelse.

Apropos good-turn. Det er ikke spor for tidligt at gå i krig med planerne for jule good-turn'en. Hvis I t. eks. vil fremstille juledekorationer til omdeling blandt gamle mennesker på et alderdomshjem, så begynd blot nu at samle kogler, lav og andet materiale til fremstillingen. Arranger eventuelt også en søndagstur til en lergrav. Hvis I kunne få en fagmand til at vise jer rundt der og på det tilhørende teglværk, ville det jo være helt fint. Det ler, I får lov til at medtage, kan også bruges til andet end fremstilling af juledekorationer. Hvad med en buste af PF eller et pragtfuldt lerkrus? Mod gode ord og lidt betaling kan man få de fleste pottemagere til at bræn-

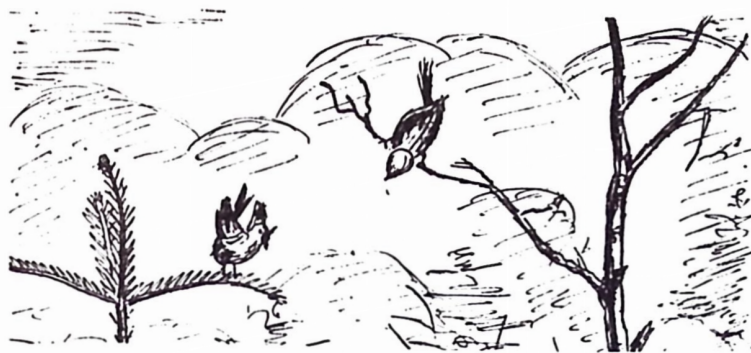

de jeres kunstprodukter. En god portion ler åbner således de helt store muligheder for patruljemødeaktiviteter. Husk at ler skal renses, inden det kan bruges til fremstilling af krus etc. Prøv at tage et interview med en fagmand.

En anden lille ide til et patruljemøde som optakt til week-end's natløb: fremstil en roelygte. Den medbringes så på natløbet som eneste lysgiver i stedet for de skærende elektriske projektører.

Tilbage er så kun at fastslå, at nu må der tages fat. Her skulle være ideer nok til de første måneder. Husk blot, at for hver gang du bruger en af disse ideer, er det din pligt som PF selv at producere en. Med lidt fantasi og frem for alt lidt initiativ kan du få sat gang i et virkeligt spændende stykke spejderarbejde. B-P udtrykte engang, at spejdersport er »an outdoor game«. — Lad os komme det ihu og forlade lænestolene. Det er ude i naturen, på veltilrettelagte patruljehikes, at de store eventyr venter jer. Det er din opgave, kære patruljefører, ikke at skuffe dine patruljekammerater.

Det var tidligt på sommeren — jeg sad på skovgærdet og filosoferede over livets foreteelser, da jeg pludselig blev opmærksom på, at to bogfinker, som allerede i nogen tid havde svirret rundt i et par buske i nærheden, opførte sig højst mærkværdigt. De hoppede rundt på grene i meget nervøst tempo, udstødte mærkelige lyde og hakkede rundt omkring på grene og kviste, som om de samlede insekter — men øjensynligt uden at få noget som helst ud af det.

Jeg så et stykke tid på dette mærkelige skuespil uden at begribe et muk, men så opdagede jeg, at begge fuglene efter deres fjerdragt at dømme måtte være hanner, og så gik der et lys op for mig. Det, jeg var vidne til, var en af de utallige grænsestridigheder, som er lige så udbredte i dyreverdenen som hos menneskene.

Men her kommer jeg til at forklare mig nærmere:

Om foråret udfinder de fleste hanfugle sig et område i naturen, som de betragter som deres. Her skal der bygges og bos, hentes føde, elskes og fås unger.

Områdets størrelse afhænger af mange ting, fugleart, bevoksningsforhold, mængde af føde m. m., men for alle gælder det, at nok tolereres tilstedeværelsen af andre arter, men fugle af deres egen art bliver omgående udvist af områdets indehavere. For at markere sit område, synger hannen. I det hele taget har fuglesangen hovedsagelig kun to funktioner: for det første at kalde en mage til sig, og for det andet at markere sit område. Naturligvis findes der afvigelser herfra. Fluesnapperen for eks. holder op med at synge, så snart den har fået sig en ko-

ne (— og det forstår man jo så godt, som en af mine gifte venner sagde engang). Skulle en anden fugl af samme art nu alligevel komme indenfor det forbudte område, kan det udvikle sig til et alvorligt slagsmål, men normalt kommer det ikke så vidt — som regel får områdets in-

ne to bogfinker, så ved man fra mange iagttagelser, at en bogfinke bliver stærkere, jo nærmere den befinder sig midten af sit område. Kommer den ud i omkredsen eller helt udenfor sit område, er den mest tilbøjelig til at flygte fra et eventuelt slagsmål. Derfor ender de fleste stridigheder af denne slags helt ublodigt med, at den ene part trækker sig tilbage hurtigst muligt. For mine to bogfinker var der imidlertid sikkert sket det, at de havde mødt hinanden på et sted, hvor deres områder grænsede op til hinanden. Resultatet var, at de hver for sig havde både lyst til at angribe og til at flygte — en konflikt som fik dem til at foretage de mærkeligste ting i stedet for.

Det lyder måske mærkeligt, men i virkeligheden er det meget almindeligt, at vi mennesker ubevidst gør noget lignende. Da min onkel skulle holde tale ved min konfirmation,

GRÆNSE-KONFLIKTER

Tekst og tegninger: MUGGE

Rødhals i »imponerestilling«

dehaver ved forskellige former for »psykologisk krigsførelse« den anden fugl til at begribe, at det er bedre at holde sig borte fra området, inden der bliver slået for meget porcelæn i stykker. Hvis f. eks. en rødhalsehan ser en fremmed rødhals trænge ind på sit område, vil den først give sig til at synge kraftigt. Skulle dette ikke hjælpe, giver den sig til at foretage nogle ejendommelige bevægelser, der skal tjene til at fremvise dens flotte, røde bryst for den indtrængende fugl, og først hvis heller ikke dette hjælper, bliver der håndgemæng (»Næbgemæng«).

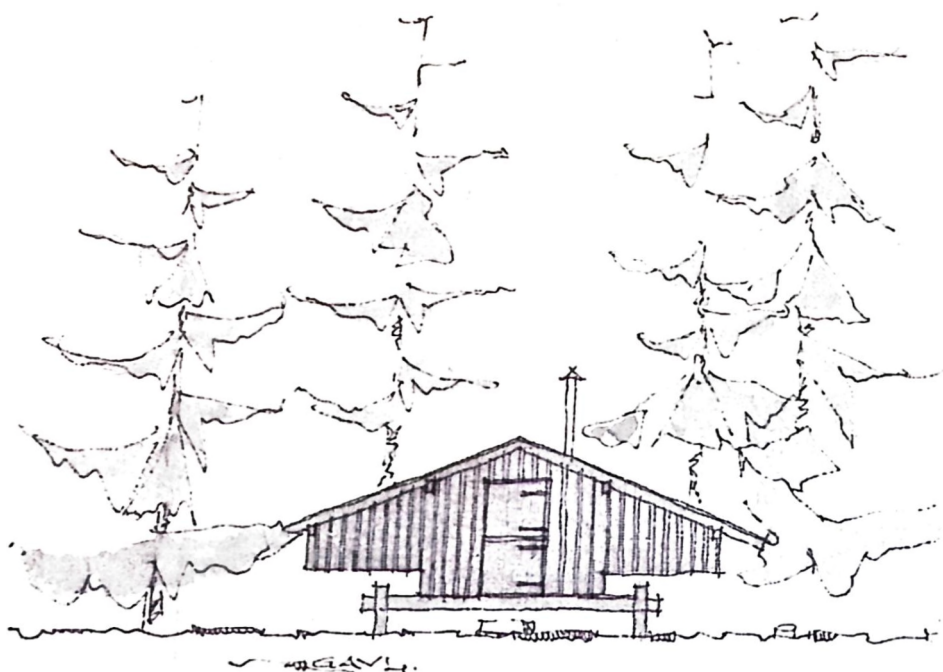
Men for at komme tilbage til mi-

stod han og flyttede rundt på vin-glassene på bordet, — han kunne ikke få ordene frem, og al den indestængte energi fik lidt udløsning ved disse uvilkårlige håndbevægelser. Når folk, bliver spurgt om noget, de ikke kan svare på uden at tænke sig grundigt om, giver de sig til at klø sig i nakken, tage sig til næsen, sutte på blyanten eller stoppe piben — alt sammen en afreagering for indestængt energi. De to bogfinker var åbenbart kommet i en situation, de ikke sådan uden videre kunne hitte ud af, og hvad gjorde de så? De hoppede nervøst rundt og så ud, som om de var travlt optaget med at samle insekter.

Mugge.

Bogfinker i komp

Med eneret for Spejdernes Magasin
BRINGER VI DEN ANDEN TEGNING AF IKKE TIDLIGERE
OFFENTLIGGJORTE PATRULJEHYTTER

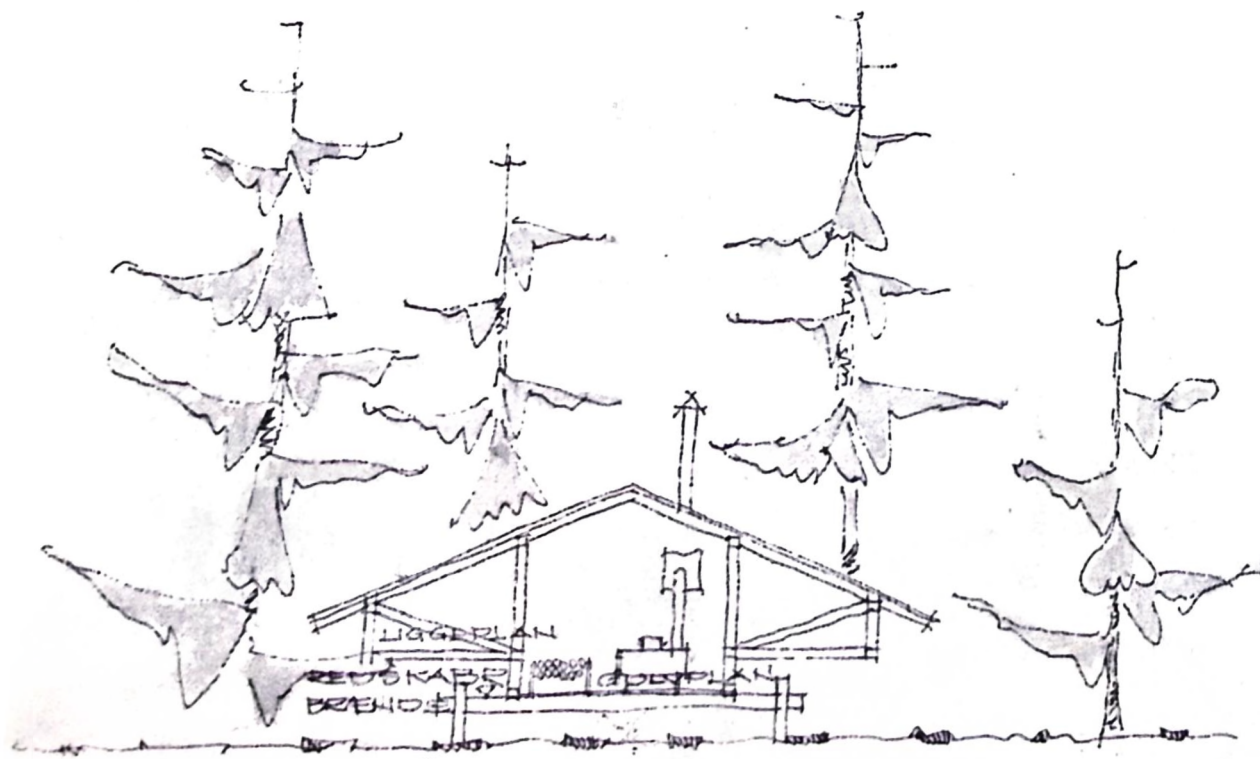
Arkitekt Ib Axel Svendsen har tegnet denne patruljehytte, der vel nok i sin konstruktion er mere omfattende, end det først offentliggjorte projekt i denne serie. Men det er så absolut et interessant arbejde for en trop at gå i gang med.

Hyttens gavle ses til venstre, nederst i snit. Bredden er 5 meter incl. sovebriksene, og højden 2 meter regnet fra tagryg til fundament.

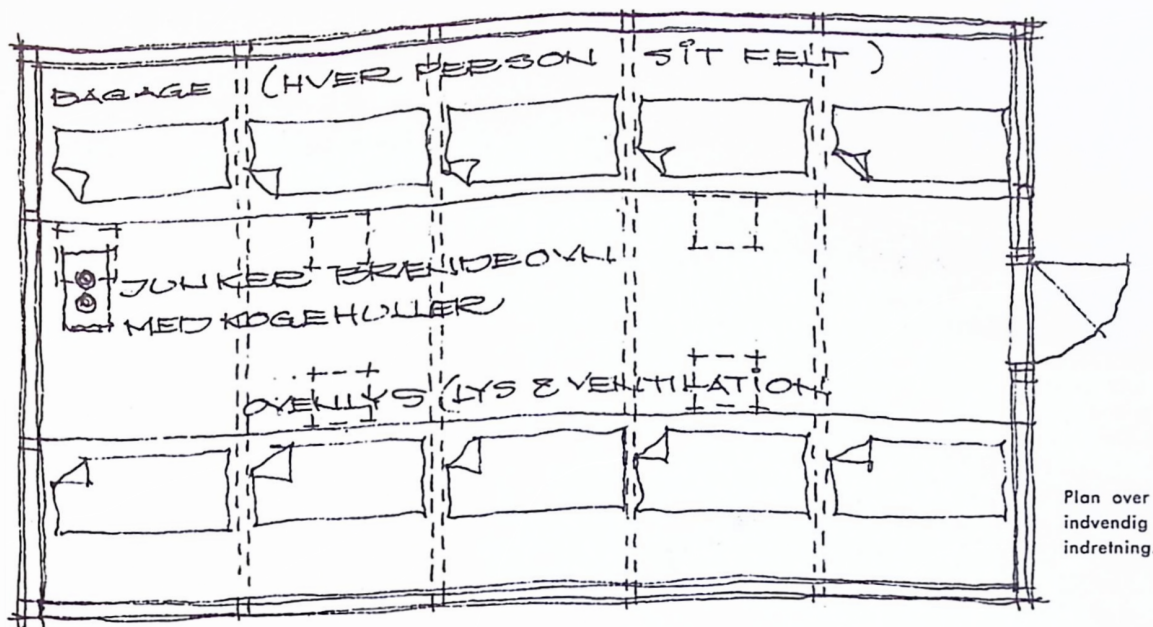
Til højre ser vi siderne på hytten, —de er, som det vil ses, ganske ens. Selve hytten er 8,50 meter lang, mens taget rager 75 cm længere ud i begge ender, således at taglængden altså er 10 meter.

Som det vil fremgå af planen øverst til højre, er der regnet med sovebrikse til ialt 10 mand. Ventilation og lys fås gennem vinduerne i taget, to på hver side, og som varmekilde tænker arkitekten sig en af de moderne brændeovne, der samtidig indeholder kogehuller.

Hytten er anbragt på et bjælkefundament, der hæver den en lille

Tværnsnit - set
mod bagerste
gavl.

Plan over
indvendig
indretning.

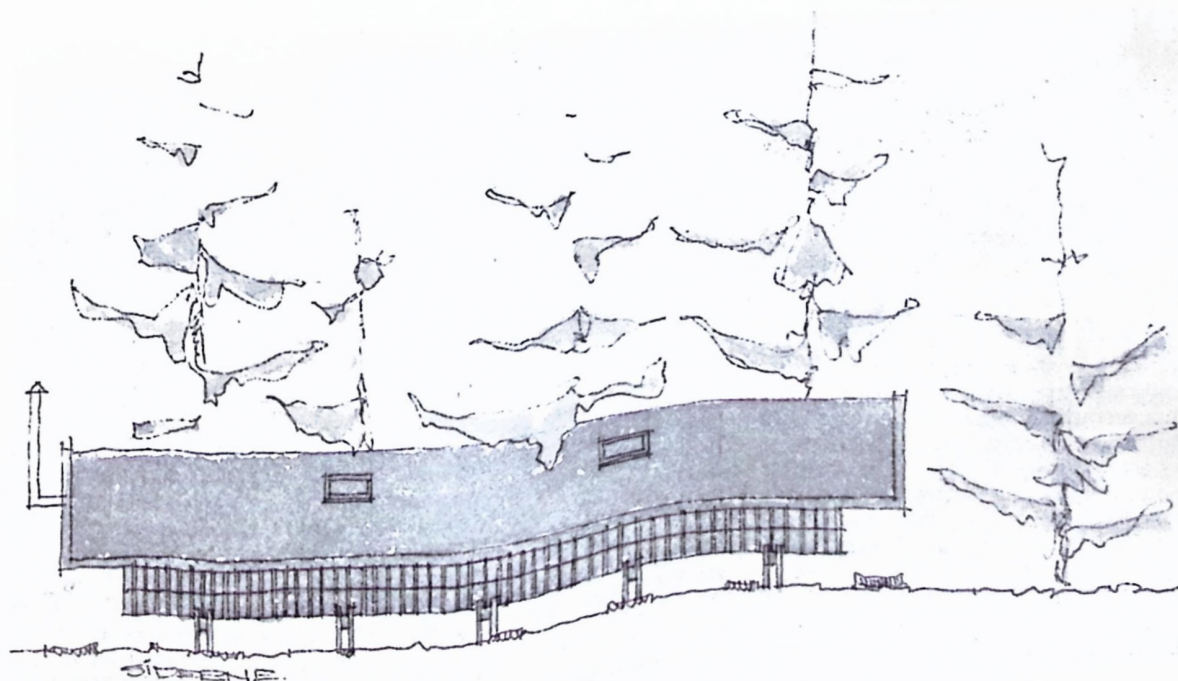
Føden

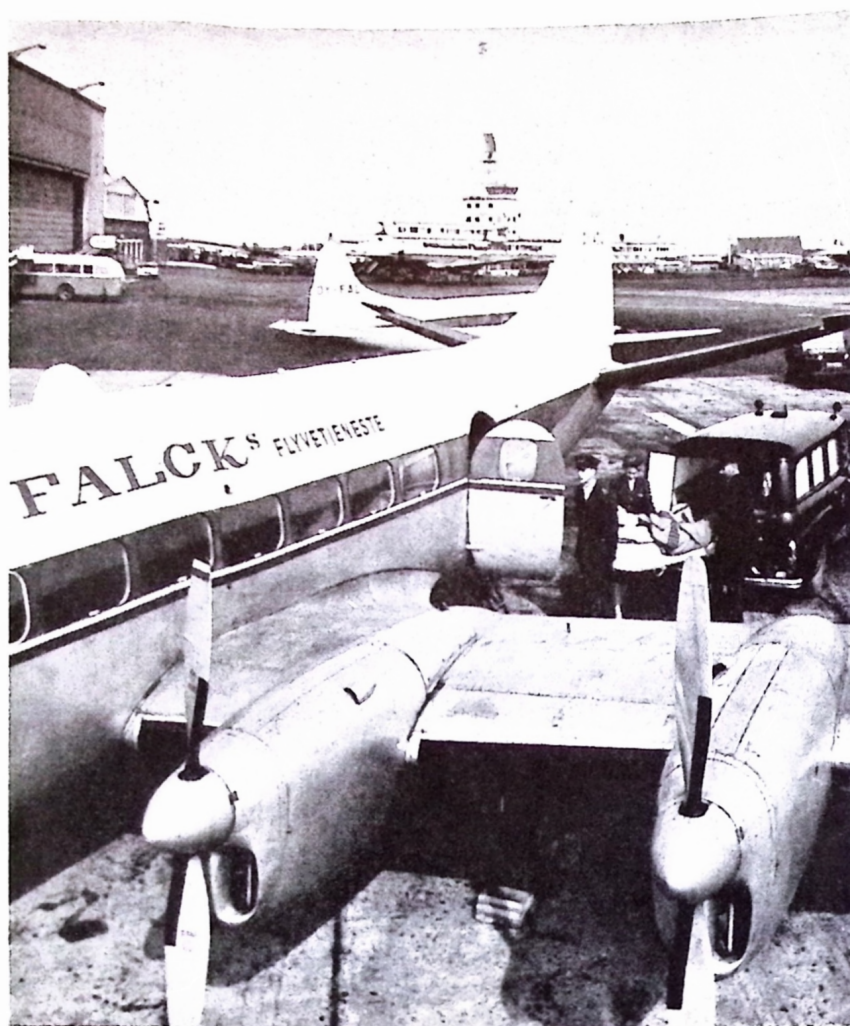
under eget bord

meter over jorden, — hulrummene under liggeplanet og fundamentet er af arkitekten tænkt anvendt til redskabsrum og brænde.

Troppe eller patruljer, der er interesseret i dette byggeri, må forinden de går i gang, skrive til Spejdersnes Magasin.

Hytten set
mod den
ene af
langsiderne.

I nærheden af den gamle lufthavnsbygning i Kastrup ligger Falck's flyvetjeneste. På dette sted holder maskinerne klar dag og nat til at gå på vingerne for at løse de mange og forskelligartede opgaver, der nu om stunder stilles til et moderne redningskorps.

Først og fremmest drejer det sig naturligvis om sygetransport og ambulanceflyvning, men det er langt fra det eneste. Der kan også være tale om post- og fragtflyvning, avisudbringning, passagertransport og for fremtiden sandsynligvis også om luftfotografering. Der er travlt hver eneste dag — så travlt, at Falck i sommertiden som oftest må sige nej til de mennesker, der ønsker at chartre et af redningskorpsets fly til privat formål.

Falck flyver over hele Europa, og den udenlandske trafik kommer fra år til år til at spille en mere og me-

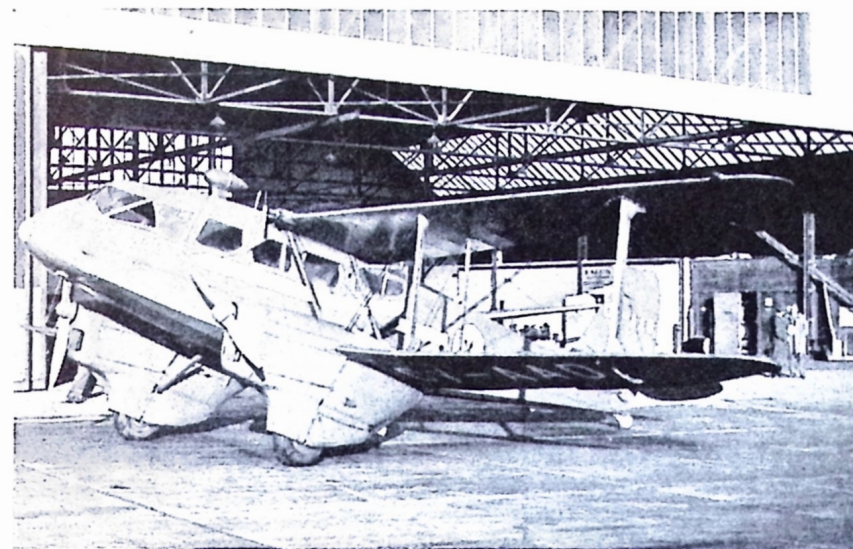
re dominerende rolle. Inden for landets grænser går turene hovedsageligt til og fra de mange småøer i de danske farvande. Flyvningerne fra Jylland og Fyn til København er efterhånden blevet sjældne, idet jyderne og fynboerne i dag selv har de fornødne læger og specialister til at behandle næsten alle skader og sygdomme. Kun ved særlige tilfælde som f. eks. svære forbrændinger

må patienten stadig til København for at blive behandlet.

— Kan det ikke volde vanskeligheder at skulle flyve i næsten al slags vejr og skulle lande på ukendt sted og under særegne forhold? spørger MAGASINET luftkaptajn Blæsild-Henriksen, som viser os rundt i Falck-hangaren i Kastrup.

— Naturligvis kan landing på ukendt sted volde vanskeligheder i hårdt vejr, svarer kaptajn Blæsild, der kan være tilfælde, hvor det faktisk er nødvendigt med et vist lokalkendskab, og så må piloten selvfølgelig overveje, om han kan gå ned uden at sætte mandskab og maskine til. Jeg skulle en vinterdag fra Ålborg til Læsø for at hente en lille dreng, der var alvorligt syg. Himlen var overtrukket med lave skyer, og det var diset og tåget. Der var is på vandet og sne på land, så det var meget vanskeligt at se, hvor havet begyndte og landet holdt op. Senere viste det sig også, at det var helt umuligt at se landingspladsen på Læsø. I et sådant tilfælde er det nødvendigt at vende om, men heldigvis bedrede vejret sig dengang nogle timer senere, og ved næste forsøg kunne vi gå ned på øen og få den syge dreng med til hospitalet. Det værste vejr er dårlig sigtbarhed, overisning og rimtåge. Så er der meget at tage vare på.

Der findes ganske bestemte regler for skyhøjde og sigtbarhed, når man

dar og radio. Flyet går fra det ene kontrolområde til det andet og bliver faktisk »snakket« helt ind på landingsbanen, hvis der er tale om at gå ned på en rigtig flyveplads.

Dersom man må lande under mere primitive forhold, må halmblus og flagermuslygter markere landingsbanen. Det er ikke altid rart at skulle gå ned på ukendt sted i buldrende mørke, men det kan dreje sig om at redde menneskeliv, og piloterne er af myndighederne godkendt til at udføre de vanskelige opgaver. En af luftkaptajnerne fortæller:

over, fordi deres både ikke var forsynet med isforstærkning, henvendte han sig til Falck i Næstved. Falck sendte et fly til flyvestation Avnø, hvor forpagteren og jordemoderen kom ombord, og herfra gik turen så over til Tærø.

Det var meningen, at medhjælperen på øen skulle lægge halmblus til rette for at markere, hvor maskinen kunne gå ned. Natten var bælgmørk, og vi cirklede længe over øen. Det var, som om der gik evigheder, inden noget skete. Endelig lyste imidlertid det første halmblus op, og vi lagde an til landing med blussene

at fødslen havde fundet sted. Vi blev på øen natten over, og næste morgen gik det tilbage til Sjælland.

Falck skelner mellem sygetransport og ambulanceflyvning. Ved sygetransport er der ikke øjeblikkelig fare for patienten, og der dispenseres under flyvningen ikke fra de almindelige regler. Ved ambulanceflyvning er transportens hurtighed af betydning for patientens fremtidige helbredstilstand, og maskinen får prioritet med hensyn til indflyvning på lufthavnen. Under normal sygetransport kan man dog også få visse fortrinsheder tilkendt fra flyveledelsens side. Man kan f. eks. komme ud for, at en patient ikke kan tåle at flyve højt, fordi hans iltbehov ikke kan dækkes. Så tager folkene i kontroltårnet på jorden naturligvis det fornødne hensyn og opgiver maskinen en lavere højde.

Udlandstjenesten er i de senere år blevet meget omfattende. Især i sommertiden er der travlt. Folk rejser ud som aldrig før, og antallet af syge og tilskadekomne danskere i udlandet må uvægerligt stige. Under MAGASINET's rundgang i lufthavnen holdt en maskine klar til at gå til Jugoslaviens hovedstad Beograd, og luftkaptajn Blæsild fortalte, at der fornylig havde været fly af sted til bl. a. Venedig, Avignon og Barcelona. De længste ture er gået til Sicilien og Gibraltar, men snart bliver det formodentlig også nødven-

Flyvende udrykning

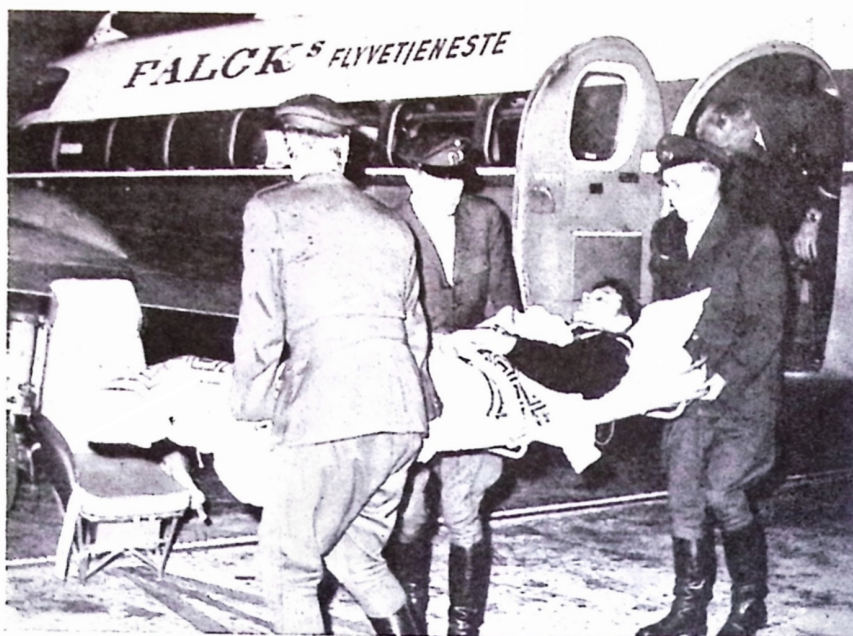
— En vinternat skulle jeg til den lille ø Tærø i Storstrømmen. Der boede kun to familier — en forpagterfamilie og en medhjælper med sin familie. Det drejede sig om en fødsel, og forpagteren var sejlet til Sjælland i sin motorbåd for at hente jordemoder. Han kom imidlertid til at beskadige bådens skrue ved at bakke ind i iskanten, og da de lokale fiskere ikke kunne sejle ham

på venstre hånd. Det er det normale, idet piloten sidder i venstre side af maskinen. Nu blev forpagteren imidlertid urolig, og jeg tør sige, at han hurtigt fik mig overtalt til at ændre landingsbane. Det kan vist enhver forstå. Havde vi ikke gjort det, ville vi i det buldrende mørke have sat maskinen ned lige oven i en række store hegnspæle!

Da vi nåede frem, viste det sig,

dig at flyve til Nordafrika. Så kræves der imidlertid hurtigere fly — og det vil sige jettfly — idet man maksimalt kun må flyve ti timer om dagen bortset fra ved akutte nødstilfælde, hvor op til tolv timers flyvetid er tilladt. En almindelig propeldreven maskine er alene otte timer om at tilbagelægge turen til Barcelona.

Hvis en dansker bliver syg og ind-

lagt på hospital i udlandet, gælder det i første omgang om at få forbindelse med Falck-huset i København. Så taler udlandstjenestens læger med det pågældende hospital for at danne sig et billede af situationen inden afrejsen. På langtransporterne er der næsten altid læge med. Unge læger fra Bispebjerg hospital står på skift til rådighed for Falck's flyvetjeneste. Efter at man ved hjælp

af forskellige håndbøger har undersøgt, hvor den nærmeste flyveplads i forhold til hospitalet ligger, går maskinen på vingerne, og når Falck er nået frem til bestemmelsesstedet, tilser den danske læge patienten for at afgøre, om han er rask nok til at tåle hjemtransporten, eller han først skal behandles på det udenlandske hospital. Alt dette er efterhånden blevet hverdag for Falck-folkene. Der er et stort antal af den slags flyvninger over hele Europa sommeren igennem. For den danske patient, der ligger syg i et fremmed land, måske uden at kunne gøre sig forståelig over for menneskene omkring sig, betyder det imidlertid en stor opmuntring at møde landsmænd. Som kaptajn Blæsild udtrykker sig: — Flyvningen er efterhånden blevet rutine, men det er altid en oplevelse at se de danske patienters reaktion på vort komme. Jeg overdriver i hvert ikke, når jeg siger, at de er vældig glade for at se os !

FOTO-KONKURRENCEN

★

Husk!

Fristen for indsendelse udløber 15. okt.

Spejderhjælpen

TAK for din indsats. Resultatet foreligger naturligvis ikke endnu, men vi håber at kunne bringe nyt i næste nummer.

Hejk og Grej

»Skovmands-hejken er en primitiv weekend til fods i vinterhalvåret. Enhver kan lægge sig ud i en skov lørdag aften og vende sulten hjem søndag formiddag med en våd sovepose og en forkølelse. Men en skovmand klarer sig igennem strabadserne og føler sig fysisk og psykisk styrket og derfor stolt.

Han når så vidt muligt dertil, at han foruden at opretholde livet kan overkomme at beskæftige sig med emner, han træffer på, og han tilskyndes derfor til at vælge et formål for sin hejk, først og fremmest inden for woodcraft, men også besøg i mejerier, el-værker og andre af menneskehedens frembringelser.

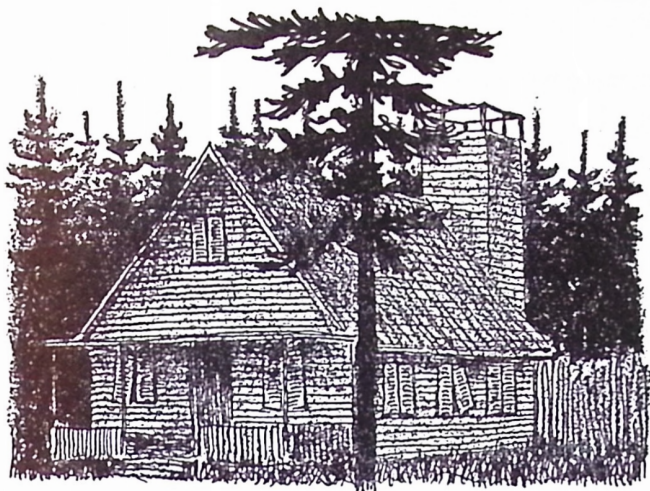
Roverhejken er hejk med formål.

Ovenstående er hentet fra »Hejk og grej«, det første hefte i Temnæsserien, som udsendes til hjælp for roverarbejdet. Som det umiddelbart fremgår, vil dette hefte kunne have interesse for skovmænd, og indholdet skal derfor kort omtales.

Efter en teoretisk indledning om hejkens formål gives der en fyldig oversigt over de problemer, der rejser sig ved planlægningen af en hejk og ved selve hejken. Som noget nyt inden for spejderlitteraturen fremdrages forskellen mellem udstyr (d. v. s. overlevelsesgrej) og udrustning (d. v. s. opgavegrej), og der gives anvisning på den mest hensigtsmæssige placering. Efter nogle anvisninger på, hvordan man får mest muligt ud af kontakten med hejkformålet, slutes der med redegørelse for dagbogen, et spørgsmål, der jo allerede kendes fra skovmandsprøvens krav.

»Men den som er åben i sjælen og ny og forundret og ren, han ser hvor de andre er blinde. For ham er det noget å finne selv i en renneste.«

Depotet har den, kr. 3,50. Mindre end en pakke cigaretter — og langt bedre. S. L.

HUSET MED MASKERNE

Af ROBERT FISKER

Illustration:
OLE HANSEN

6. KAPITEL

I stilheden, som fulgte efter, hørte drengene en lyd, som fik det til at krible koldt ned ad ryggen på dem. En mands hæse og anstrengte åndedrag. Trappen op til køkkenet knagede, og i næste øjeblik skød en skarp lysstråle gennem mørket og blændede dem.

— Hvad laver I her? — spurgte en dyb, grov stemme.

— Har I pillet den flise op? — Stemmen dirrede af ophidselse.

Ingen af drengene svarede, og lyskeglen svingede igen hen på dem.

— Kan I ikke svare? — Manden trådte ind i stuen og gik hen mod bordet. — Kom med den æske!

— Hvem er De? — spurgte Erik. Han måtte presse ordene frem gennem den tørre, hede hals.

— Hvad rager det dig, knægt. — Kom med den æske!

— Jeg, — jeg har ingen æske! — svarede Erik, — vi — vi var bare her inde for at se, hvordan her så ud. — Vi var lige på vej ud, da De kom! —

Manden var nu nået hen til bordet og begyndte nu at gå rundt om det mod drengene. Men både Erik og Ole sørgede for at holde bordet imellem sig og ham, så han ikke kunne nå dem. Da han opdagede det, gik han igen hen til døren uden at tage lyskeglen fra dem.

— I slipper ikke ud herfra, før jeg har fået den æske!

I det samme slukkede han lygten, og drengene stod i den mørke stue og kunne hverken høre eller se noget.

De kunne høre listende trin i nærheden, og de kunne også høre manden trække vejret, selvom han gjorde

de sig umage for at dæmpe det mest muligt. Deres øjne havde nu vænnet sig så meget til mørket, at de kunne ane hans ben som noget mørkere i alt det mørke. Nu stod han stille. Nu gik han om til den anden side af bordet og nu — —. I det samme tændte han sin lygte med et svagt smæld. Han gryntede af forbavelse, og inden han kom sig af den, var begge drengene hjulpet af skæret fra lygten i spring henne ved døren ud til køkkenet.

Med et brøl styrtede manden efter dem. De tumlede gennem køkkenet og ned ad trappen. Erik faldt og tumlede mod døren, som gav efter og sprang op, og i næste øjeblik stormede begge drenge ud af huset og lige i favnen på onkel Simon og betjent Karlsen og hans schäferhund.

— Pas på, — han kommer! — skreg Ole og greb sin onkel i frakkeærmet.

I det samme dukkede en høj, kraftig mand med rødt fuldskæg op i døren til tårnet og satte i løb over mod granerne.

— På ham, Zenta! — råbte betjent Karlsen og den store schäferhund havde i nogle få, lange spring indhentet flygtningen og væltet ham om på jorden, hvor han blev liggende med armene for ansigtet.

— Jeg vil råde Dem til at følge roligt med, Martinsen, — råbte onkel Simon, — Zenta er ikke sådan at spøge med!

— Martinsen! — udbrød Ole, — jamen, var det ikke ham gestapomanden — — ?

— Jo, men kom I nu hen efter jeres cykler og følg efter bilen ind til købmand Larsen, så skal I altid senere få forklaringen. — Onkel Simon gik ud til vejen, hvor Karlsen var ved at lukke sin fange ind i bilen. Ole bad Erik om at stille hans cykel ind til onkel Simons sommerhus og krøb ind på førersædet ved siden af sin onkel.

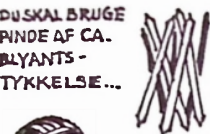
— Hov — hov — hvem har inviteret dig! — udbrød onkel Simon og startede vognen.

— Jeg har noget at vise dig, —

PIONER MODELLER

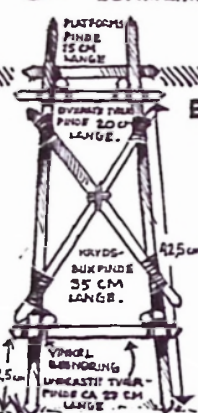
DUSKAL BRUGE
PINDE AF CA.
BLYANTS-
TYKKELSE...

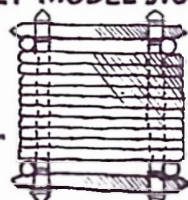
EN RULLE STÆRK,
TYND SNOR...

EN LØV-
SAV...

EN SKARP
LØVMEKNIV...

ET MODEL SIGNALTÅRN.

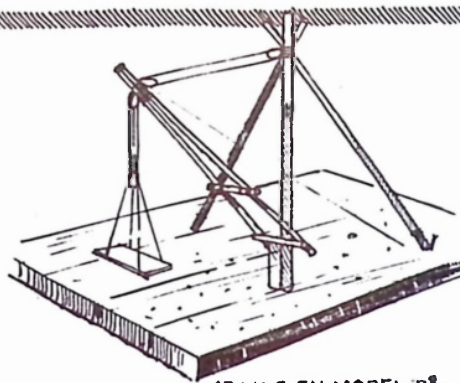
TÅRNETS TOP MED
TURNEN BESNØ-
RET PÅ.

SÅDAN BESNØRES PLATFORMEN

DOBBELT VINKEL BESNØRING.

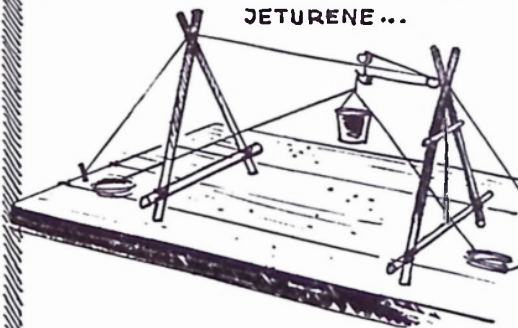
NOGLE ARBEJDSSTIPS :

1. BEGYND MED ET RET ENKELT PROJEKT. EN FOR SVÆR OPGAVE I STARTEN VIL MÅSKE FÅ DIG TIL AT MISTE INTERESSEN.
2. LAV DET I EN BESTEMT MÅLESTOK. DET KRÆVER LIDT EKSTRA OMHU, MEN LØNNER SIG. BRUG F. EKS 1:25.
3. BRUG FISKESNØRE ELLER UGN. TIL REB. LAV TAKLINGER ELLER DYP ENDERNE I VOKS FOR AT HINDRE OPTRÆVLING.
4. SKÆR TRISSER OG TALJER UD I HÅRDT TRÆ.
5. BRUG EN STOR, SOLID PLADE TIL GRUND-FLADE.
6. LANDSKABER (F. EKS: ÅSBREDDER) LAYER DU AF PAPIRMAKEL EL. GIPS OG MALER DET.
7. BRUGER DU GRENE, SÅ AFBARK DEM.

HER ER
ET PAR
IDEER...

AT LAVE EN MODEL PÅ
FORHÅND, HJÆLPER
PATRULJEN MEGET,
NÅR DEN GÅR IGANG
MED SELVE PIONER-
ARBEJDET PÅ PATRUL-
JETURENE...

forklarede Ole ivrigt og trak æsken med smykkerne op af lommen.

Onkel Simon glemte helt at køre. Også betjent Karlsen stirrede på æskens indhold, og Ole måtte fortælle, hvordan og hvor han havde fundet æsken.

— Det er nok bedst, vi tager os af de sager, Martinsen, — sagde onkel Simon og gav æsken til Karlsen, — for det er vel de ting, De plyndrede deres ulykkelige ofre for!

Fangen sagde ikke noget. Han turde næppe røre sig af frygt for Zenta, der viste tænder ved hans mindste bevægelse.

— — —

Det viste sig, at onkel Simon var blevet kaldt til byen af kriminalpolitiet, der havde fået en oplysning om, at den forhenværende gestapo-officer var blevet set og genkendt af en af de mænd, der havde været fange, men var sluppet fra det med

livet. Da man vidste, at onkel Simon kendte en del til Martinsen, havde man sendt bud efter ham og spurgt ham ud, og det var grunden til, at onkel Simon havde forladt sommerhuset, da Erik og Ole ankom.

Da han endelig nåede tilbage til Strandby ved middagstid, havde købmand Madsen fortalt, at drengene var gået ned til stranden, men hernede var de ikke at se nogen steder. Betjent Karlsen, som var en tur nede at snakke med fiskerne, var da fulgt med onkel Simon tilbage gennem plantagen. De var stået ud ved sommerhuset. Heller ikke her var drengene. Zenta havde fundet deres cykler henne ved huset med maskerne, og da først den havde deres fært, gik resten let.

Martinsen var vendt tilbage fra Tyskland for at hente de ting, som han i sin tid havde gemt væk. Nu tog politiet sig af ham og stillede

ham til regnskab for, hvad han havde begået af forbrydelser under Danmarks besættelse, og samtidig satte de en undersøgelse i gang for at finde ejerne til indholdet af den lille æske, Ole og Erik havde fundet under flisen i huset med maskerne.

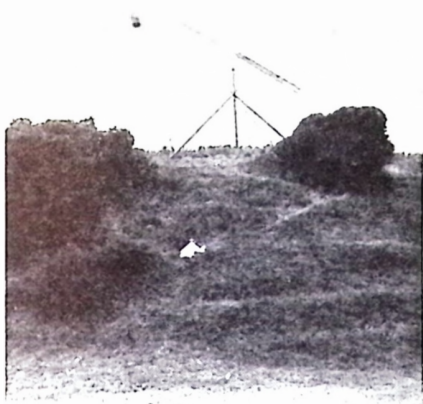
— Var det ikke spændende at opleve — alt det? spurgte en journalist, der var ude for at få en artikel om sagen til sit blad.

— Ah, det ved jeg ikke, — sagde Ole, — dengang det skete, var det nærmest uhyggeligt. — Jeg ville ikke bryde mig om at opleve det en gang til!

— Hvad siger du til det? — spurgte journalisten Erik.

— Det samme, — sagde Erik, — det er vist kun bagefter, sådan noget er spændende!

SLUT

Ih, hvor var det skægt, — sikken en vandgang. »Ud,« sagde vores patruljefører, da snekken rendte på grund ved nordspidsen af øen, »ud i den kolde sø«. Ud med de gæve vikinger for at skubbe skibet over den smalle landtange for at komme ind i vigen, og så op igen for at ro små 100 m. »Ud, ud« lød det igen, og for anden gang måtte vi udenbords for at dyppe vore fine vikingedragter, og for at hive den forbistrede jolle over den næste landgrund. Op igen og ud igen; sådan gik det den næste halve time, og så var vi endelig ved landingspladsen. Nogle af os havde været fornuftige nok til at trække i badebukser, da vi skulle jumpe i, og så havde vi det lune tøj at krybe i efter landgangen. Men andre brugte det lune tøj til at bade i, og de havde kun

badebukser til landgangen, og for dem var det en kold hyre.

Ingen telt havde vi med, men storsejl, underlag, årer og slagsværd udgjorde tilsammen en prima hytte, hvorunder hele besætningen efter indtagelsen af en nogenlunde varm, men »tyk« the, kravlede i poserne og sov til den lyse morgen. Enkelte måtte op i nattens løb for at rende sig lidt varme til, men langt de fleste af os sov trygt og lydeligt, indtil den varme sol vækkede os. Solen blev heldigvis hos os hele dagen, så alt vort tøj kunne blive tørt, inden vi atter skulle hjemad, og denne gang var der ingen, der brugte det

hyldestråb, tyngedes vægtskålen til bunds, og kongen var fri. Majestæten takkede og indbød til fest og mjøddrikning om bålet samme aften. Et godt bål blev det, med mange mennesker samlede på skråninjerne, med højt humør og vældige vikingeoptrin, mens den blussende ild i vippefyret flammede højt over vore hoveder.

Næste dag startede vi med hele flåden, næsten 40 fartøjer, mod Struer. Dejligt vejr var det, og man følte sig helt stolt over at være søspejder, når man så de mange drenge og de mange både. En masse mennesker var da også samlede på hav-

SØSPEJDER-Jubilejren PÅ VENØ

varme tøj til at bade i.

Danefæ skulle vi indsamle på dette togt. Skipper og hans folk gik og spredte metalstykker over hele landgangsområdet, og på et fløjtesignal for så hele horden rundt med næserne i jorden for atter at samle mønterne sammen. 218 pr. bådhold blev rekorden, og 2019 stykker det samlede resultat. Mønterne skulle tynge på den vægtskål, der skulle opveje kong Svend, når vi kom tilbage til lejren. Og det gjorde vi hen på eftermiddagen. Både radio og fjernsyn var mødt frem for at være med. Sikken et huldix, der var, da

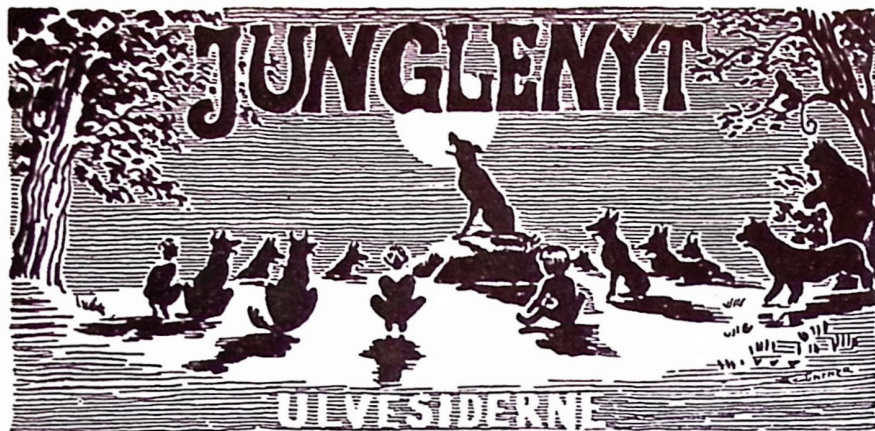
hele styrken gik fra borde og gjorde fælles landgang på kysten. Erik var hyleforgast, og mangan bonde på øen kom ihu de gamle ord: »Fri os fra de vilde normanner«. En kæmpevægt var blevet opstillet på lejrpladsen, og med guld, sølv og ædle stene raslende ned i vægtskålen, og under vikingernes drabelige

nen i Struer for at se på det sjældne syn. Så gik turen i 5 busser til Hjerl hede, hvor vi besøgte hele fri-landsmuseet, hilste på stenaldermænd og vinkede til sode stenalderpiger. Vi besøgte den gamle kirke og så det ældste andelsmejeri i landet i fuldt arbejde med at lave mælk og smør. Derpå gik turen tilbage til de ventende både i Struer, hvorfra vi på eksemplarisk vis startede i rækkefølge og satte kursen mod lejrpladsen på Venø. Aftenen sluttede med et hyggeligt »familielejrbål«. En dejlig dag igen, den sidste dag i hele jubilejren.

En pragtfuld lejr var det. — Og selv om det var Kolding, der vandt kaproningen og Ålborg, der vandt kapsejladsen (eller var det måske omvendt?), så var der ingen af de andre, der kunne råbe så godt »Hil« under vikingetogtet, som vi kunne, — nemlig.

— een af de 235 i jubilejren.

Ulve, spids Jeres øren!

I gamle dage udfordrede man hinanden til kamp ved at kaste sin handske hen til den, som man ønskede at kæmpe med.

Hvis han tog handsken op (og det gjorde han, hvis han havde ære i livet), måtte han også kæmpe.

Nu vil jeg kaste en handske til Jer her på ulvesiderne. Der skal dog hverken kæmpes på sværd eller pistoler, for jeg er ikke blodtørstig; men alligevel udfordrer jeg jer. Til hvad?? — Til at berette om, hvad der sker i jeres flok!

Det foregår på den måde, at jeg udfordrer en flok til at fortælle om en tur eller et møde. Den, der først sender sin fortælling, har ret til samtidig at udfordre en flok fra et andet sted i landet til at skrive den næste beretning.

Men husk nu, at det skal være *jer selv*, der skriver — det er ikke meningen, at jeres førere skal gøre det.

Hermed kaster jeg min handske til en flok fra FREDERIKSBORG DIVISION. Hvem bliver mon den næste?

Fox.

RIKKI-TIKKI-TAVI

3. Næste dag gik Rikki-tikki en tur i haven for at blive klar over, hvad der var at se. »Dei er et storartet jagtdistrikt«, sagde han — og halen fik flaskerenserbrus ved tonken. Pludselig hørte han nogle stemmer i en tjørnebusk. Det var Darzee — skræderfuglen — og hans kone. De var bedrøvede, for Nag havde spist

1. Tidligt den næste dag kom Rikki-tikki ned til morgenthe på verandaen. Han fik banan og æg og skiftedes til at sidde på skødet hos dem.

en af deres unger. »Hvem er Nag?« spurgte Rikki-tikki. I det samme hørte han en dæmpet hvislen, og op fra græsset steg den sorte Cobra. »Jeg er Nag«.

4. Rikki-tikki vidste, at enhver voksen Mangust

Månedens 30 km tur.

Vi mødtes 7 ulve på torvet samt Kaa og Baloo.

Da vi havde gået 5 km og var kommet til en lille by, fodrede vi en lille hund, som blev ved med at følge efter os. Senere kaldte vi den Plet. Det gav sig til at øse ned og blæse, så vi måtte gå ind på en bondegård og spise vores mad. Konen på gården spærrede Plet inde i en tom bås og lovede at slippe den ud, når vi var kommet langt væk. Så legede vi »Put« i høet. Resten af vejen spillede vi bold, så vi mærkede næsten ikke, at det regnede. Da vi kom til Skanderborg, var vi lige ved at komme for sent til toget, men vi nåede det lige — og så kørte vi hjem.

Med ulvehilsen fra

Ikki og Addax,
Højbjerg-Skaade.

2. Rikki-tikki tilbragte hele dagen med at strejfe om i huset; han dyppede snuden i blækhuset på skrivebordet og havde nær druknet sig i badekarret. Da det blev mørkt, løb han ind i Teddys værelse for at sove på hans seng.

har i hvert fald én bestemt opgave her i livet: at dræbe slanger. Nag vidste det også, og inderst inde i hans kolde hjerte krøb angsten. »Bag ved dig! Se bag ved dig!« sang Darzee. Men Rikki-tikki spildte ikke tiden med at glo. Han sprang højt op i luften, og lige under ham fløj Nagainas hoved forbi. Det var Nags onde kone.

BF Niels Jørgen Hansen,
Bambi, 2. Århus flok.
Bent Christiansen, Falk,
1. Aakirkeby flok.
Ikki, Bjergulvene.
Birkholm flok.

DUELIGHEDSTEGN

IAGTTAGER

LILY fortæller og ESKE tegner

For at få dette mærke skal du:

1. have lavet tre beretninger, hver på mindst 2 stilebogssider om tre vildtlevende dyr eller fugle, som du selv har iagttaget i naturen,
2. kende 20 danske træer og blomster af navn og udseende,
3. kunne følge en sporing over 2 km lagt med afvekslende spor af papir, farver og spejdetegn,
4. kunne beskrive et menneske og en stue efter 5 min. iagttagelse af hver.

Det lyder måske lidt svært, men i virkeligheden er det et meget interessant mærke, og nogle af de ting, du her beskæftiger dig med, vil du have god gavn af, når du bliver spejder. Dette gælder især punkt 3.

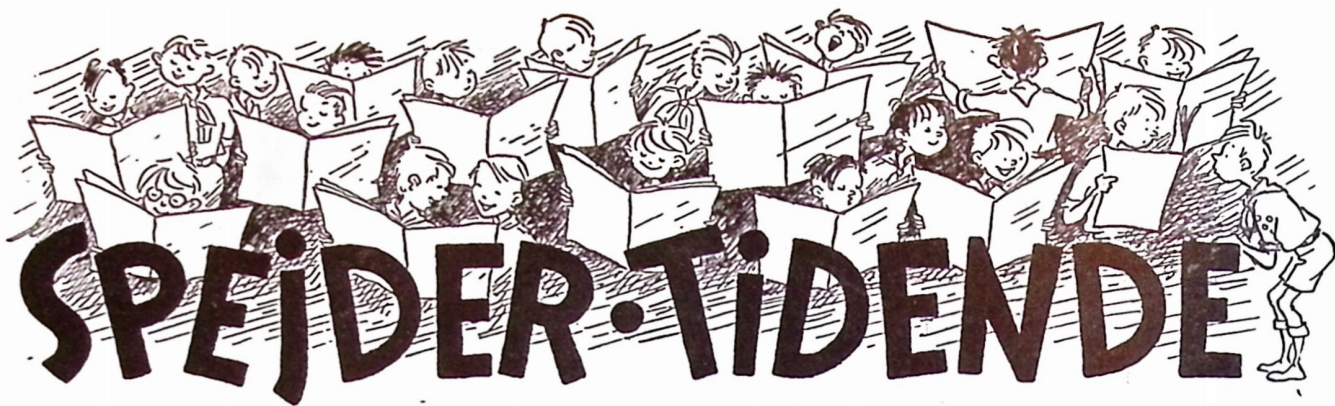
Under stjernearbejdet har du allerede beskæftiget dig med dyr og fugle, men i stedet for at kende dem på billeder er det meget mere interessant at iagttage dem i naturen. Det kræver blot en del tålmodighed.

Træerne og blomsterne har du måske allerede fra botanikermærket, men ellers skulle det ikke være svært for dig, du kender jo en del fra dit stjernearbejde.

At beskrive et menneske og en stue er egentlig en ny form for kimsleg, og det har du sikkert ofte haft i flokken. Det er godt at være dygtig hertil; man kan komme i den

situation, at man skal forklare, hvordan et menneske eller en ting så ud, og det er langt fra alle, der kan gøre det så godt, som Kim kunne.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Schweiziske gæster

KATTEGAT-JAMBORETEN 1962

Fra 19. til 25. juli har Djursland division sammen med svenske, norske, schweiziske og grønlandske kammerater været samlet til jamborette ved Grenå strand, et dejligt sted med det friske Kattegat på den ene side og hede- og plantagestrækninger på den anden. I alt deltog 300 spejdere i lejren, der åbnedes af borgmesteren i Grenå, og hvis højdepunkter var mange og forskellige. Man var på en stor terrænøvelse, der startede under stor dramatik, idet »... en bande beredne ørkenrøvere skammelig bortførte storbizirens datter for øjnene af

alt folket (2 beduin-stammer), som dog hurtigt fattede sig og under ledelse af 2 sultaner optog forfølgelsen ...». Der var også forskellige konkurrencer i sport, teltrejsning, Ben Hur løb, foruden demonstrationer af dagligt spejderliv for forældre og besøgende. Søndag aften havde man stort offentligt lejrball med grønlandsk hundeslædepiskeknalden og schweizisk flagjonglering m. m. Som good-turn rensede spejderne 3 km strandbred.

I anledning af jamboretten fik divisionen overrakt mange gaver, der placeres på den ny-erhvervede ejendom »Toggerbo« på Mols. De udenlandske gæster blev meget populære, og især blev de schweiziske spejdere meget beundrede for deres sang. I forbindelse med lejren var udlændingene pr. bus på sight-seeing Mols rundt. Som sædvanligt i større lejre var der en livlig bytte-mani, bl. a. fortælles at selv depotets varemærke i kraven på spejderblusen viste sig at kunne byttes væk. Derimod undrer det jo mindre, at udlændingene var ude efter vore korpsmærker, (der blev budt helt op til 250 kr.).

Struer trop.

Sjælland ligger jo lidt afsides, når man bor i Vestjylland, så det blev midnat, inden Struer trop ankom til sin sommerlejrplads i Noddebo ved Esrom sø. Man nåede lige at få teltene slået op, inden regnen væltede ned over de 35 spejdere. Til gengæld var det, mærkværdigvis for denne sommer, fint vejr resten af lejren. Man var bl. a. på besøg i Hillerød og til aftenandagt i Asminderød kirke, og 2 dage gik med en tur til Sverige, hvor man var i Hålsingborg og i den lille by Mölle, der ligger i et pragtfuldt terræn lige nedenfor Kullen. På hjemvejen aflagde man besøg på Kronborg og i Helsingør, inden man genoptog lejrlevet med olympiade, orienteringsløb m. v. Den vellykkede sommerlejr fik en festlig afslutning i Tivoli i København.

Djurslands DC sammen med de grønlandske spejdere

Man kan blive helt forpustet – når man hører om alt, hvad »By-troppen«, Nykøbing F. har oplevet og overkommet i sommerferien i år. Først var man på en yderst vellykket sommerlejr på Mors, og knapt var man hjemme fra den, før man stillede i Gedser for at tage imod 27 spejderkammerater fra Frank-furt, som lå i lejr ved Tromnæs, hvor »Bytropperne« besøgte dem flittigt. Derefter måtte man i gang med at skaffe 5 lejrpladser til en hollandsk trop på ruten fra Gedser til København, og også det blev klar-et. — Troppens skovmandspatru-lje var på selvstændig sommerlejr i Lübeck, hvad der medførte, at man siden skulle være værter for 70 spejdere fra denne gamle Hanse-stad. — Til hjælp med underhold-ning og indkvartering af de to hold tyske spejdere fik man assistance af den anden trop i Nykøbing, »Glenterne«, og alt i alt må det vist siges at have været en usæd-vanlig livlig sommer for spejderne fra »den glade by ved sundet«.

»Den Vägen leder till Lidköping«

Operation »Vänern«.

I anledning af sit 10 års jubilæum satte Emdrup trop alle sejl til med dette års sommerlejr. Man gennemførte »Operation Vänern«, delvis med hjælp af roverklanen, og det blev til et stort eventyr deroppe midt i Sveriges hjerte. Men inden man kom så langt, havde alle del-tagerne måttet gøre en indsats for selv at skaffe den ene fjerdedel af lejrkontingentet, som skulle være tjent ved eget arbejde. — Billedet over disse linier viser to af trop-

DUE DAVNE TIL ÆRES SIDEN

VÆBNERE

2. Sønderborg
PF Ole Buchard
PF Per Christiansen
PA Jørgen Møller

Struup trop
Niels Mehlsen
Thomas Thomsen

Vikingerne, København
PF Erik Riise
PF Preben Balling
PF Jan Schou

Christian II, Nyborg
PF Ole Steffensen

1. Odense
Korsten Madsen
Jesper Rasmussen
PA Per Christiansen

1. Ordrup
PF Jens Faber Andersen

RIDDERE

Stifinderne
SM Helge Paulsen
Vikingerne, København
SM Frank J. Jacobsen

1. Næstved
PF Palle Fossing
PF Erik Gunborg Olsen

1. KL. SPEJDERE

1. Odense
PA Per Christiansen
Stifinderne
SM Helge Paulsen

1. Korsør
PA Jess Bremer Laursen
Vikingerne, København
SM Frank J. Jacobsen
Christian II, Nyborg
PF Preben Jacobsen
Niels Heegaard Sørensen

1. Næstved
PF Palle Fossing
PF Erik Gunborg Olsen

VANDRINGER

100 km
3. Aabenraa
PF Bent Rasmussen
PF Jørgen Hansen
Flemming Greisen

1. Fredensborg
PF Hans Petersen
PF Jørgen Petersen
PF Jan Persson
PA Poul Tølleruphus

Sct. Bendt, København
Svend Vanggaard
SM Rolf Kayser
PF Alex Hede
PA Ole Toft
PA Hans-Jørgen Schütten

1. Næstved
Claus Færch

pens spejdere, som opnåede den ære at komme på forsiden af »Nya Lidköping Tidningen« i stort ud-styr.

Af lejrprogrammet må navnlig fremhæves en patruljehike pr. båd til en ubeboet skærgårdsø, hvor man måtte leve som Robinson Krusoe gjorde det (stort set), idet man kun fik lidt chokolade, rosiner, kiks, tændstikker samt 5 meter fiskeline og en krog med pr. patrulje. Så måtte man i patruljerne selv finde ud af, hvordan man fandt det øvri-ge fornødne til livets opretholdelse. Det lykkedes tilsyneladende for al-le, for ingen savnedes, da øvelsen næste dag kulminerede med »stor-men på Jarlehuse, en gammel ruin ved Vänerns bred.

Førere lærer jiu-jitsu.

Mon spejderne i Nordvestfynske division er særlig vanskelige at ha-ve med at gøre? Man skulle næsten tro det, for førerne i denne divi-sion skal i den kommende tid gen-nemgå et kursus i det japanske selvforsvarssystem jiu-jitsu. Det er tropsføreren for den nye trop i Brenderup, lærer J. Jacobsen, som i forvejen er instruktør i denne idrætsgren, der har indvilliget i at oprette et kursus for sine førerkam-merater, så man nu evt. kan erhver-ve selvforsvarsmærke.

Dybendal trop, Brønshøj division

har været på sommerlejr i Tyskland og Østrig. Det var en dejlig tur med en masse oplevelser. Man benyt-tede tyske spejderlejrpladser, og den bedste af dem var bag bjerget Zug-spitze ved byen Grissen på grænsen mellem Tyskland og Østrig. Her var man omkranset af høje bjerge på alle sider og lå lige ned til en stor flod med et pragtfuld vandfald. Det var en virkelig lejrplads i ødemar-ken, hvor man højst mødte en en-kelt grænsebetjent hver tredje dag. — Senere på turen boede man i Brextal, NØ for Koblenz, hvor man deltog i en jamborette for det tyske spejderkorps »Pfadfinderbund Sct. Georg«. I jamboretteavisen »Der Bote vom Brextal« skrev den tyske distriktschef flg. hilsen til dansker-ne:

»Kære danske spejderbror. På DPSG's vegne i stiftet Trier ønsker jeg jer hjerteligt velkommen i lej-ren. Vi håber, at I vil befinde jer godt, og at mødet i disse dage med tyske og andre spejdere vil hjælpe til at øge vedkendelsen til den in-ternationale spejderbevægelse.

Hans Joachim Fries.«

Dybendal trop skulle overbringe en hilsen til alle danske spejdere. Man håber at endnu flere danske troppe vil tage på tur til Tyskland, og Sct. Georgsspejderne står parate til at hjælpe.

SKISTØVLER

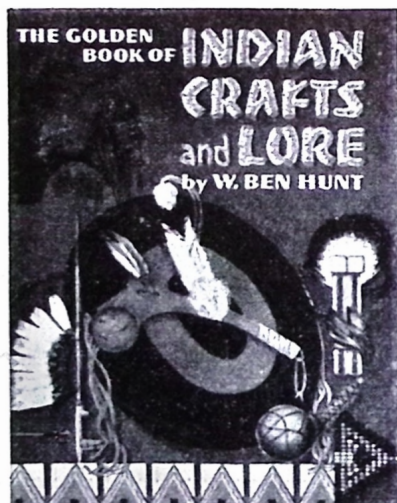
til gammel pris

Vi har endnu et begrænset lager af skistøvler på lager fra sidste sæson i den prima kvalitet

størr. 34-35	72,00
størr. 36-39	77,00
størr. 40-41	82,00

Flokkførserskoen er en glimrende træve- og vintørsko til de kvindelige medlemmer af familien.
Brun box calf - svære såler 72,50

Indian Crafts and Lore

112 sider i farver indb. 16,50

For patruljeførere og skovmænd har vi købt restoplaget af en bog i samme format og udstyr med mange gode tips

Camping and Camp Crafts

112 sider i farver indb. 9,85

For søspejdere og alle, der er interesseret i skibe - endnu større format

SHIPS skibets udvikling fra tømmerflåde til atom-ubåde - i farver 14,75

Spejdernes Magasin

Red.: Kontorchef J. Tvergaard
Øster Søgade 112, København Ø. - Øbro 38

Spejdersport

Red.: Lektor Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Begge blades ekspedition: Korpskontoret

Korpskontor

Frydendalsvej 32, V. Telf. VE 3666 - VE 3650
Kontortid: 8-16, Lørdag lukket.

HR INGENIØR A THOSTRUP

BIRKEVANGET 16

BAGSVERD

8454B

Til efterårets kølige dage

har vi korte bukser, både blå og khaki og fra 1. november er det reglementeret med KNICKERS.

livvidde	60	63	66	69	72	75	78	vks.
----------	----	----	----	----	----	----	----	------

Korte bukser

marineblå fløjl	23,00	24,00	25,00	26,00	27,00	28,00	29,00	36,00
khaki fløjl			25,00	26,00	27,00	28,00	29,00	36,00
Wilson med faer			34,00	35,50	37,00	38,50	40,00	46,50

Knickers, alle med helfoer

marineblå fløjl	35,50	37,50	39,50	41,50	43,50	45,50	47,50	59,50
khaki fløjl			39,50	41,50	43,50	45,50	47,50	59,50
Wilson med foer			50,50	52,50	54,50	56,50	58,50	69,50

Skibukser med helfoer

marineblå	42,00	43,00	44,00	45,00	46,00	47,00	48,00	57,00
-----------------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

Lange søspejderbukser

marineblå	42,50	43,50	44,50	45,50	46,50	57,50
-----------------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

FÆRØ-TRØJER

Ny sending med meget smukke mønstre 59,50 78,00 88,00

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K. . Telf. PA 4526

Odense

Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Kong Hansgade 1
Telf. (081) 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

FR. PALM GRAFISK
BOKTRYKKERI KØBENH.